

Tilfælde var billigere at lade en Mand reise med Extrapost med saadanne Dokumenter end at sende dem med Posten; og jeg troer ogsaa, at man meget snart vil erkjende, at Postvæsenet taber meget betydelige Indtægter, fordi Tarifen for Penge- og Værdiforsendelser er overordentlig høit ansat. Det vil saaledes kunne antages, at der navnlig forsendes med Posten et meget betydeligt Antal Brevler mellem Aar og Dag imellem de forskjelligte Handlende heri Landet; og jeg maa antage, at Postvæsenets Regnskab vist neppe skal udvise, at der for saadan Forsendelse er betalt noget Beløb af en Størrelse, der kan være værd at tale om; og dette viser altsaa, at Forsendelserne gaae under ganske andre Benævnelser eller slet ikke finde Sted igjennem Postvæsenet, som en nødvendig Folge af den altfor urimeligt høie Tæxt. Jeg troer, at det ikke vil have nogensomhelst Fare for Postvæsenet at overtage Garantien for den sikke Befordring af slige Breve med Penge eller Brevler, og saasnart det var en passende og billig Afgift, der var sat derfor, vilde vistnok de fleste af dem, der skulde sende slige Pengebreve, angive Værdien udenpaa Brevet og saaledes erlægge den billige Afgift. Med denne Foranstaltning vilde begge Parter være meget vel tjente. Da det, som sagt, nu er over et halvt Aar siden, at disse Overveielser skulde foretages, maa man vel haabe, at de snart kunde være tilendebragte og Resultatet blive forelagt Rigsdagen.

Finantsministeren: Det forholder sig ganske rigtigt som den ærede Rigsdagsmand bemærkede, at den citerede Lov bestemmer, at der 3 Aar efter dens Udstedelse skulde foretages en Undersøgelse af, hvorvidt de ansatte Satser ere hensigtsmæssige, og at der da skulde fremlægges for Rigsdagen en Beretning om Resultatet heraf. Disse Overveielser have fundet Sted, og de have ført til den Erkjendelse, at Lovens Bestemmelser i det hele taget ere meget hensigtsmæssige. Det er vel sandt, at der er yttret, just i den Retning, som af

den ærede Rigsdagsmand blev berørt, en Forandring om, at en Ændring kunde finde Sted, hvad Værdiforsendelser angaaer; ligesom ogsaa hvad angaaer et andet Punkt, som har givet Anledning til Betænkkeligheder, nemlig med Hensyn til Forsendelser med Jernbanen, men under de nærværende Forfatningsforhold har man imidlertid anseet disse Smaaanker for at være saa lidet betydende, at man ikke kunde derved finde sig foranlediget til at foretage nogen Forandring i Loven. En Beretning herom vil blive Rigsdagen meddeelt. Jeg har for ganske nylig forelagt Hans Majestæt Resultatet af Undersøgelserne, og jeg har modtaget Hans Majestæts Bemyndigelse til at gjøre denne Meddelelse, som saaledes vil finde Sted idag eller imorgen.

Lindberg: Den høitærede Finantsminister bemærkede, at det ikke kunde forandres ved Finantsloven, at de Indtægter, som være beregnede som fælles, skulde tilhøre Danmark alene, men det er dog ganske vist, at det alene er skeet igjennem Finantsloven, at det, der forhen var Danmarks særegne Indtægter, er gaaet over til at blive fælles, og naar dette tidligere er skeet igjennem Finantsloven, saa kan jeg ikke forstaae, hvorfor det ikke ogsaa, naar det var det Rette, ogsaa nu skulde kunne skee paa selv samme Maade. Det er ikke længere siden end 1851, da var f. Ex. Dresfundstold som en indirecte Skat opført som Kongeriget Danmarks særlige Indtægt; men ved den Finantslov, som blev vedtagen ifjor, var det, at Forandringen skete. Havde det derimod været en ganske særegen Lov, der havde foranlediget Forandringen, saa havde det ogsaa været ganske naturligt, at Forandringen da ikke kunde tages tilbage uden ved en særlig Lov; men det er, som sagt, igjennem Finantsloven, at Forandringen tidligere er skeet, og derfor meente jeg ogsaa, at den kunde gaae tilbage igjen ved Finantsloven, dersom man blot kunde faae Majoritet for Forandringen. —